

Η ενδεδειγμένη θεραπεία που προτείνεται ανάγεται σαφώς στην 'ποιητική' της μεταπολεμικής πεζογραφίας. Ο κριτικός και μεταφραστής Α. Ζήρας ανακεφαλαιώνει τη συζήτηση του 1977 ως εξής:

«Τελειώνω με την άποψη, ότι οι νεώτεροι πεζογράφοι δεν έχουν πια τη μαστοριά που είχαν οι παλιότεροι, μπορεί και να μη δύνουν σημασία στην καλλιέπεια της έκφρασής τους, ωστόσο σαν αντίθετο έχουν τη συνεπέστερη στράτευσή τους απέναντι στην πολιτική σημασία που έχουν τα καθημερινά βιώματά τους και στα αντίστοιχα φανερώματα που έχουν στην κοινωνική και ατομική μας ζωή».²⁵

Με άλλα λόγια, το μέλλον δε βρίσκεται στη μαστοριά της μυθοπλασίας αλλά στην πολιτική στράτευση. Η πολιτική συνείδηση δε λείπει, ωστόσο, από τα καινούρια μυθιστορήματα και διηγήματα, που είχαν αρχίσει ήδη να εμφανίζονται την εποχή που γινόταν αυτή η συζήτηση. Όμως, όπως θα φανεί, το μέλλον της ελληνικής πεζογραφίας βρισκόταν τελικά σε μια νέα τεχνική μαεστρία και σε μια νέα και με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση εκμετάλλευση των πηγών που πρόσφερε η παράδοση, και η ελληνική και η ξένη.

'ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΛΥΧΝΑΡΙ': Η ΠΟΙΗΣΗ ΣΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ '70 ΚΑΙ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '80

«Η ώρα της πεζογραφίας ή η εξάντληση της ποίησης» ήταν ο τίτλος ενός σύντομου άρθρου που δημοσιεύτηκε στα τέλη του 1988. Ο συγγραφέας του, Δημήτρης Τζιόβας, επιχειρούσε τη σύνοψη μιας εξέλιξης, που θα προκαλούσε έκπληξη στους πεζογράφους οι οποίοι πήραν μέρος στις σχετικές συζητήσεις της προηγούμενης δεκαετίας.²⁶ Επεσήμανε τη στροφή των γνωστών εκδοτικών οίκων από την ποίηση στη νέα πεζογραφία και υποστήριξε ότι την περίοδο εκείνη πραγματοποιήθηκε μια θεαματική αύξηση και της πεζογραφικής παραγωγής και του αναγνωστικού κοινού εις βάρος της ποίησης, που κατά παράδοση υπερτερούσε.

από τους συγγραφείς, οι οποίοι συμμετείχαν στη συνέντευξη του Γερμανάκου, στον τεκμηριωμένο και αυτοβιογραφικό χαρακτήρα του έργου τους και την εκπεφρασμένη απροθυμία τους να επινοήσουν οιδήποτε θα μπορούσε να θεωρηθεί ψεύτικο.

25. Βλ. Διαβάζω, δ.π., σ. 83.

26. Άρθρο του Δημήτρη Τζιόβα, Πόρφυρας 47 (1988), 68-71.

